

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Cdo/69/2022
Identifikačné číslo spisu: 3119206068
Dátum vydania rozhodnutia: 29.06.2022
Meno a priezvisko: JUDr. Nora Halmová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2022:3119206068.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: K. Y. W., bývajúceho v M., N.Á. XXXX/X, zastúpeného AK JUDr. Eckmann, s.r.o., so sídlom v Trenčíne, Mierové námestie 14, IČO: 47 241 110, proti žalovanej: U. T., bývajúcej v H. L. XXX, zastúpenej JUDr. Martinom Bartkom - JUDr. Silviou Bartkovou, so sídlom v Trenčíne, Piaristická 6667, IČO: 42 021 626, o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva k nehnuteľnostiam, vedenom na Okresnom súde Trenčín pod sp. zn. 12C/20/2019, o dovolaní žalovanej proti uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne z 31. marca 2021, č. k. 17Co/14/2021-136 v spojení s opravným uznesením z 26. januára 2022, č. k. 17Co/14/2021-188, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobcovi p r i z n á v a nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Trenčín (ďalej len „súd prvej inštancie“) uznesením z 21. decembra 2020, č. k. 12C/20/2019-115 v spojení s opravným uznesením zo 6. decembra 2021, č. k. 12C/20/2019-186 konanie zastavil a žalobcu zaviazal zaplatiť žalovanej náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Svoje rozhodnutie odôvodnil právne ustanoveniami § 145 ods. 1, § 146 ods. 1, ods. 2 a § 256 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) a vecne tým, že rozhodoval na základe žaloby, ktorou sa žalobca proti žalovanej domáhal zrušenia a vyporiadania ich podielového spoluvlastníctva k nehnuteľnostiam tak, že by ich všetky súd prikázal do výlučného vlastníctva žalovanej za peňažnú náhradu. K žalobe žalobca pripojil svoju písomnú výzvu na mimosúdne vyriešenie veci zo 7. augusta 2018, adresovanú žalovanej a jej písomnú odpoveď z 31. augusta 2018, v ktorej vyjadrila súhlas so spoločným predajom nehnuteľností za trhovú cenu a rozdelením výťažku rovným dielom. Pred prvým pojednávaním vo veci samej žalobca zobral žalobu späť v celom rozsahu z dôvodu, že nehnuteľnosti obe strany sporu spoločne predali. Žalobca nežiadal náhradu trov konania. Žalovaná súhlasila so späťvzatím žaloby a zastavením konania, avšak taktiež žiadala náhradu trov konania. Náhradu trov konania priznal súd žalovanej podľa § 256 ods. 1 CSP, keďže mal za to, že žalobca procesne zaviniel zastavenie konania tým, že k vyporiadaniu podielového spoluvlastníctva so žalovanou došlo na základe spoločného predaja nehnuteľností, s čím žalovaná písomne súhlasila už pred podaním

žaloby žalobcom a žalobca nepredložil žiadny dôkaz o blokovani spoločného postupu, resp. nedodržanie prípadných lehôt na realizáciu predaja nehnuteľností.

2. Krajský súd v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“ alebo „odvolací súd“) na odvolanie žalobcu uznesením z 31. marca 2021 č. k. 17Co/14/2021-136 v spojení s opravným uznesením z 26. januára 2022 č. k. 17Co/14/2021-188 zmenil uznesenie súdu prvej inštancie v napadnutom výroku II. o náhrade trov konania tak, že náhradu trov prvoinštančného konania nepriznal (výrok I.). Žalobcovi priznal proti žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % (výrok II.). Podľa odvolacieho súdu pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania bolo potrebné vychádzať z postoja žalovanej k veci pred podaním žaloby. Tieto okolnosti vyplývali z obsahu súdneho spisu. Žalovaná z prehľadu komunikácie so žalobcom, v priebehu roka, od žalobcovej žiadosti o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva do podania žaloby, svoj postoj k zrušeniu a vyporiadaniu spoluvlastníctva neustále menila. Zmena jej postoja vyplývala zo zmeny jej vyjadrenia z 29. apríla 2019, v ktorom uviedla, že by zväžila vyplatenie žalobcu a nadobudnutie nehnuteľností do svojho výlučného vlastníctva, hoci v predchádzajúcom vyjadrení z 31. augusta 2018 súhlasila s predajom nehnuteľností a rozdelením výťažku rovným dielom. Vo vyjadrení z 30. apríla 2019 žalobca uviedol hodnotu požadovanej náhrady, ale súhlasil i s predajom nehnuteľností a rozdelením výťažku rovným dielom. 28. mája 2019, žalovaná s ponukou žalobcu nesúhlasila. Svoju predstavu o vhodnej výplate žalobcu neuviedla, iba tvrdila, že si dá spraviť ocenenie odborníkom, aby vedela zrealizovať názory na vec. Takýto postup odvolací súd nepovažoval za korektný - a to jednak neoznámením svojej predstavy o vhodnosti výplaty žalobcu, a jednak s tým, že ocenenie žalovanej v deklarovanej lehote nebolo splnené, resp. nedošlo z jej strany k oznámeniu príčin vedúcich k zmareniu tejto lehoty. Žalobca sa pokúšal o dohodu so žalovanej v priebehu skoro jedného celého roka bez výsledku, resp. bez poznania ustáleného názoru žalovanej na zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva. Vzhľadom na tieto skutočnosti nemožno vyčítať žalobcovi, že pre nejednoznačný postoj žalovanej k otázke zrušenia a vyporiadania podielového spoluvlastníctva podal žalobu na súd. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že žalobcovi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % proti žalovanej, nakoľko bol v odvolacom konaní úspešný.

3. Proti uzneseniu odvolacieho súdu podala žalovaná (ďalej aj „dovolateľka“) dovolanie, ktorého prípustnosť a dôvodnosť vyvodzovala z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP, že odvolací súd nesprávnym procesným postupom znemožnil žalovanej, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Rozhodovanie o trovách pri zastavení konania sa spravuje zásadou zodpovednosti za zavinenie zastavenia konania. Skutočnosť, či bola žaloba podaná dôvodne alebo nedôvodne, bolo pre rozhodnutie o trovách konania podľa § 256 ods. 1 CSP právne bezvýznamná. Posúdenie dôvodnosti žaloby by bolo predmetom rozhodovania súdu vo veci samej a nie predmetom skúmania pri vydaní procesného rozhodnutia o zastavení konania. Procesný postup odvolacieho súdu, ktorým rozhodol o trovách konania tak, že žalovanej ich nepriznal pre dôvody osobitného zreteľa vedúce k podaniu žaloby, nemal zákonné opodstatnenie a bol porušením práva na spravodlivý proces. Takéto rozhodnutie považovala za flagrantný zásah do jej základného práva na spravodlivý proces a súdnu ochranu, ktoré sú zakotvené a garantované okrem iného aj v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru. Uviedla, že z ustálenej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že rozhodovanie o trovách konania je integrálnou súčasťou civilného sporového konania, a spadá pod čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Prvoinštančný súd v danej veci postupoval v intenciách Ústavy Slovenskej republiky a dodržal procesnú zákonnú úpravu náhrady trov konania. Odvolací súd rozhodol svojvoľne na základe dôvodov osobitného zreteľa a porušil právo žalovanej na spravodlivý proces. Výsledné vyriešenie veci nekopíruje petít žaloby žalobcu, a teda hodnotiť okolnosti podania žaloby pre účely náhrady trov konania bolo úplne nemiestne a nelogické, keďže účastníci vyriešili svoje vzťahy inak, ako v konečnom dôsledku navrhoval žalobca samotnou žalobou. Zdôvodnenie uznesenia odvolacieho súdu nemalo skutkové opodstatnenie. Žalovaná vytýkala odvolaciemu súdu nedôslednosť v hodnotení dôkazov a jednostrannosť v prospech žalobcu, keď na jednej strane osem mesačné neodpovedanie žalobcu na návrh riešenia prehliadol a na druhej strane dobu vyhovovania znaleckého posudku cca tri mesiace prisúdil žalovanej ako nezaujmem o riešenie veci. Žalovaná sa nikdy nebránila zrušeniu vlastníctva so žalobcom a to potvrdila tým, že vo veci objednala a

zaplatila znalecký posudok, ktorý zrealizoval hodnotu nehnuteľností a umožnil účastníkom konania stanoviť reálnu ponuku na predaj a uzavrieť kúpnu zmluvu. Samotné vyjadrenie žalovanej k žalobe bolo návrhom na predaj nehnuteľností. Vzhľadom na uvedené navrhol, aby dovolací súd zrušil uznesenie krajského súdu a vec vrátil na ďalšie konanie a žalovanej priznal nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

4. Žalobca vo vyjadrení k dovolaniu uviedol, že výlučne absolútna pasivita žalovanej a jej pretrvávajúca neochota vec reálne prakticky riešiť, prinútila žalobcu k potrebe riešenia veci súdnou cestou. Navrhol aby dovolací súd dovolanie žalovanej ako nedôvodné v celom rozsahu zamietol a súčasne, aby žalobcovi voči žalovanej priznal nárok na náhradu trov dovolacieho konania v rozsahu 100 %.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP) po preskúmaní, či dovolanie obsahuje zákonom predpísané náležitosti (§ 428 CSP) dospel k záveru, že dovolanie nie je procesne prípustné a treba ho odmietnuť. Na stručné odôvodnenie v zmysle § 451 ods. 3 veta prvá CSP dovolací súd uvádza nasledovné:

6. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

7. Podľa § 420 písm. f/ CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolať dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

9. Podľa § 357 písm. m/ CSP jedným z uznesení, proti ktorým je prípustné odvolanie a ktoré sú tak v danej nimi riešenej otázke s konečnou platnosťou preskúmateľné v rámci odvolacieho konania je aj uznesenie, ktorým prvostupňový súd rozhodol o nároku na náhradu trov konania s konečnou platnosťou, takže rozhodnutie odvolacieho súdu o tomto odvolaní je v otázke nároku na náhradu trov konania rozhodnutím konečným (ktorým sa konanie v tejto otázke nároku končí, pozn.), a teda ho možno v zmysle už uvedeného považovať za rozhodnutie preskúmateľné v dovolacom konaní z dôvodov zmätočnosti ako rozhodnutie, ktorým sa konanie končí. (nález Ústavného súdu Slovenskej republiky z 2. apríla 2020, sp. zn. I. ÚS 387/2019).

10. Žalovaná vyvodzujúc prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP namietala svojvoľnosť súdu pri procesnom postupe nepriznania trov konania pre dôvody osobitného zreteľa; odôvodnenie rozhodnutia bez skutkového opodstatnenia; nedôslednosť v hodnotení dôkazov a jednostrannosť v prospech žalobcu.

11. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f/ CSP, sú: a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia, a to v takej miere (intenzite), v dôsledku ktorej došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle citovaného ustanovenia treba rozumieť

nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie veci za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutia spravodlivosti).

11.1. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle ustanovenia § 420 CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil chyby vymenovanej v tomto ustanovení, ale rozhodujúcim je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

11.2. Dovolací súd zdôrazňuje, že pri posudzovaní splnenia požiadaviek na riadne odôvodnenie rozhodnutia, správnosť právnych záverov, ku ktorým súdy dospeli, nie je právne relevantná, lebo prípadne nesprávne právne posúdenie veci prípustnosť dovolania nezakladá. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06).

11.3. Princípu práva na spravodlivý proces zodpovedá právo účastníka na určitú kvalitu súdneho rozhodnutia a povinnosť súdu svoje rozhodnutie riadne odôvodniť. Súd sa teda musí zaoberať účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05). Z uvedeného potom vyplýva, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f/ CSP môže dôjsť aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia (porov. I. ÚS 105/06, III. ÚS 330/2013, III. ÚS 47/2019, IV. ÚS 372/2020, 1 Cdo 213/2019, 2 Cdo 190/2019, 3 Cdo 168/2018, 4 Cdo 3/2019, 5 Cdo 57/2019, 6 Cdo 33/2020, 7 Cdo 308/2019, 8 Cdo 152/2018).

12. Najvyšší súd uvádza, že dokazovanie je časť civilného konania, v rámci ktorej si súd vytvára poznatky, potrebné na rozhodnutie vo veci. Právomoc konať o veci, ktorej sa návrh (v sporovom konaní žaloba) týka, v sebe obsahuje i právomoc posúdiť to, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné a akým spôsobom sa zabezpečí dôkaz na jeho vykonanie (I. ÚS 52/03). Súd nie je v civilnom konaní viazaný návrhmi strán na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z navrhnutých dôkazov budú v rámci dokazovania vykonané, je vecou súdu a nie strán sporu. Pokiaľ súd v priebehu civilného konania (prípadne) nevykoná všetky navrhované dôkazy alebo vykonal iné dôkazy na zistenie rozhodujúcich skutočností, nemožno to považovať za procesnú vadu konania znemožňujúcu realizáciu procesných oprávnení účastníka konania (tu por. R 125/1999). V takom prípade môžu byť síce nedostatočne zistené rozhodujúce skutkové okolnosti (čo v konečnom dôsledku môže viesť až k vydaniu nesprávneho rozhodnutia), táto nesprávnosť ale na základe záverov už dávnejšej judikatúry najvyššieho súdu nezakladá vadu zmätočnosti (k tomu por. R 37/1993 a 3Cdo/219/2013, 3Cdo/888/2015, 4Cdo/34/2011, 5Cdo/149/2010, 6Cdo/134/2010, 6Cdo/60/2012, 7Cdo/36/2011 a 7Cdo/86/2012).

12.1. Ani podľa novej právnej úpravy civilného procesu, nie je dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP, žiadneho z ďalších písmen rovnakého ustanovenia a ani v zmysle § 421 ods. 1 CSP nedostatočné zistenie skutkového stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov či nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu (3 Cdo 26/2017, 4 Cdo 56/2017, 5 Cdo 90/2017, 8 Cdo 187/2017). Súlad tohto právneho názoru s Ústavou Slovenskej republiky posudzoval ústavný súd napríklad vo veci prejednávanej takýmto súdom pod sp. zn. II. ÚS 465/2017, nedospel však k záveru o jeho ústavnej neudržateľnosti.

12.2. Dovolací súd v tejto súvislosti považuje za potrebné dodať, že dovolanie nepredstavuje opravný

prostriedok, ktorý by mal slúžiť na odstránenie nedostatkov pri ustálení skutkového stavu veci. Dovolací súd nemôže v dovolacom konaní formulovať nové skutkové závery a rovnako nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu) v dovolacom konaní nemá možnosť vykonávať dokazovanie - porov. ustanovenie § 442 CSP, v zmysle ktorého dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd. Dovoláním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvej a druhej inštancie, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Dovolací súd síce má možnosť vyhodnotiť a posúdiť, či konanie nie je postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.) a či konajúcimi súdmi prijaté skutkové závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 252/04), čím by mohlo dôjsť k vade zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ CSP., avšak dovolací súd takúto vadu v posudzovanom spore nezistil.

13. V súvislosti s námietkou nedostatočného odôvodnenia uznesenia odvolacieho súdu dovolací súd odkazuje na stanovisko najvyššieho súdu publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku.“ Zmeny v právnej úprave dovolania a odvolacieho konania, ktoré nadobudli účinnosť od 1. júla 2016, sa nedotkli podstaty a zmyslu uvedeného stanoviska; toto stanovisko treba preto považovať za aktuálne aj po 1. júli 2016 (porovnaj sp. zn. 3Cdo/59/2017, 5Cdo /84/2017, 8Cdo/85/2017).

13.1. Dovolací súd zdôrazňuje, že pri posudzovaní splnenia požiadaviek na riadne odôvodnenie rozhodnutia, správnosť právnych záverov, ku ktorým súdy dospeli, nie je právne relevantná, lebo prípadne nesprávne právne posúdenie veci prípustnosť dovolania nezakladá. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06).

13.2. V posudzovanom prípade obsah spisu nedáva podklad pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil spôsobom, ktorým by založil procesnú vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ CSP. Odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu sa vysporiadalo so všetkými podstatnými odvolacími námietkami žalobcu a ostatnými rozhodujúcimi skutočnosťami. Odvolací súd vo svojom rozhodnutí uviedol, že pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania bolo potrebné vychádzať z postoja žalovanej k veci pred podaním žaloby. Tieto okolnosti vyplývali z obsahu súdneho spisu a žalobca sa pokúšal o dohodu so žalovanou v priebehu skoro jedného celého roka bez výsledku, resp. bez poznania ustáleného názoru žalovanej na zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva. Vzhľadom na tieto skutočnosti bolo nemožné vyčítať žalobcovi, že pre nejednoznačný postoj žalovanej k otázke zrušenia a vyporiadania podielového spoluvlastníctva podal žalobu na súd. Odvolací súd ďalej uviedol, ustanovenie § 257 CSP predstavuje odchýlku od zásady zodpovednosti za výsledok (§ 255 CSP) a od zásady zodpovednosti za zavinenie (§ 256 ods. 1 CSP). Súd výnimočne neprizná náhradu trov konania, ak sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa. Znamená to, že súd nemusí zaviazat' neúspešnú stranu na náhradu trov konania, resp. nemusí zaviazat' stranu, ktorá spôsobila vznik trov svojím zavinením, aby tieto trovy nahradila protistrane. Dôvody osobitného zreteľa ani výnimočné okolnosti zákon bližšie nešpecifikuje. Výklad týchto podmienok ponecháva na súdnu prax. To však neznamená, že tým vytvára priestor na nekontrolovanú voľnú úvahu súdu. V zmysle ustálenej judikatúry (napr. uznesenia Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 2MCdo/17/2009, sp. zn. 5Cdo/67/2010, sp. zn. 3MCdo/46/2012) nemožno § 257 CSP považovať za ustanovenie, ktoré by zakladalo voľnú možnosť aplikácie (v zmysle svojvôle), ale ide o ustanovenie, podľa ktorého je súd povinný skúmať, či v prejednávanej veci neexistujú zvláštne okolnosti hodné osobitného zreteľa, na ktoré je potrebné pri stanovení povinnosti nahradit' trovy konania

výnimočne prihliadnuť. Zdôraznil, že moderovať možno aj trovy zastaveného konania (nález Ústavného súdu SR zo dňa 18.7.2018, sp. zn. I. ÚS 153/2018). K dôvodom hodným osobitného zreteľa môže dôjsť vo vzťahu k určitým druhom konania alebo určitej procesnej situácie. Tento dôvod je teda daný charakterom tohto konania (konanie o určenie otcovstva, ak maloletý žalobca nemal úspech) alebo charakterom procesnej situácie (napr. zmena zákonnej úpravy, ak žalovaný ako laik, v konaní o určenie právneho vzťahu, nemohol posúdiť zdravotný stav scudziteľa so zreteľom na jeho spôsobilosť na právne úkony). Dôvody hodné osobitného zreteľa sa môžu týkať sociálnej situácie účastníkov. V takomto prípade bolo potrebné pri posudzovaní okolností hodných osobitného zreteľa prihliadať na osobné, majetkové, zárobkové a iné pomery oboch (všetkých) účastníkov, teda nielen toho, koho by postihovala povinnosť nahradiť trovy, ale aj toho, ktorého majetková sféra by bola použitím výnimočného ustanovenia dotknutá. Do úvahy treba brať tiež také okolnosti, ktoré viedli k súdnemu uplatneniu nároku a prihliadnuť i na postoj účastníkov v konaní. Z uvedeného výkladu § 257 CSP vyplýva, že pri aplikácii tohto zákonného ustanovenia možno prihliadať i na okolnosti, ktoré viedli k uplatneniu nároku na súde. Nie každú okolnosť, ktorá by aj bola príčinou vzniku sporu, však možno považovať za dôvod hodný osobitného zreteľa, pre ktorý by inak úspešnému účastníkovi konania súd náhradu trov konania nepriznal (uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 25.2.2009, sp. zn. 4MCdo/2/2008). Pasivita žalovanej v konaní bola preukázaná z prehľadu komunikácie so žalobcom, v priebehu roka, od žalobcovej žiadosti o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva do podania žaloby, svoj postoj k zrušeniu a vyporiadaniu spoluvlastníctva neustále menila. Žalobca sa pokúšal o dohodu so žalovanou v priebehu skoro jedného celého roka bez výsledku, resp. bez poznania ustáleného názoru žalovanej na zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva. Dovolací súd uvádza, že žalovaná súhlasila so spoločným predajom nehnuteľnosti a za týmto účelom po začatí konania spolu so žalobcom uzatvorila sprostredkovateľskú zmluvu s realitnou kanceláriou a následne aj kúpnu zmluvu, z čoho vyplýva, že rovnako prispela k potrebe zastavenia konania a k potrebe späťvzatia žaloby rovnako ako žalobca.

13.3. Myšlienkový postup odvolacieho súdu je dostatočne vysvetlený nielen poukazom na všetky rozhodujúce skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal. Z uvedeného je teda zrejmé, ako a z akých dôvodov odvolací súd rozhodol a podľa názoru dovolacieho súdu má odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu všetky náležitosti v zmysle § 393 CSP. Za procesnú vadu konania podľa ustanovenia § 420 písm. f/ CSP nemožno považovať to, že žalovaná sa s rozhodnutím odvolacieho súdu nestotožnila a že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa ich predstáv. Samotná skutočnosť, že dovolateľ so skutkovými a právnymi závermi vyjadrenými v odôvodnení rozhodnutí súdov oboch nižších inštancií nesúhlasí a nestotožňuje sa s nimi, nemôže sama osebe viesť k založeniu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f/ CSP, pretože do práva na spravodlivý proces nepatrí právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ním predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jeho vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 98/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

13.4. Dovolací súd poznamenáva, že pri posudzovaní splnenia požiadaviek na riadne odôvodnenie rozhodnutia, správnosť právnych záverov, ku ktorým súdy dospeli, nie je právne relevantná, lebo prípadne nesprávne právne posúdenie vecí prípustnosť dovolania nezakladá. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06). Dovolací súd v tomto kontexte ďalej uvádza, že prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f/ CSP nezakladá skutočnosť, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu (prípadne) spočíva na nesprávnych právnych záveroch, nakoľko nesprávne právne posúdenie vecí nezakladá vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ CSP (porov. R 24/2017). Najvyšší súd už podľa predchádzajúcej úpravy dospel k záveru, že realizácia procesných oprávnení sa účastníkovi neznemožňuje právnym posúdením (viď R 54/2012 a 1Cdo/62/2010, 2Cdo/97/2010, 3Cdo/53/2011, 4Cdo/68/2011, 5Cdo/44/2011, 6Cdo/41/2011, 7Cdo/26/2010 a 8ECdo/70/2014). Skutočnosť, že dovolateľka má odlišný právny názor než odvolací súd, bez ďalšieho nezakladá a nedokazuje ním tvrdenú vadu v zmysle § 420 písm. f/ CSP.

14. So zreteľom na uvedené Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalovanej podľa ustanovenia § 447 písm. c/ CSP ako neprípustné odmietol.

15. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.